

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapiakon délelőtt
10–12 óra között,
és Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adtnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr,
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1–10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hirde-
tésnél kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bélyegdíja 30 kr.
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendő.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Gusztáv; Bécsben: Daube G. L. s társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

30. szám.

Brassó, Szombat, márczius 13-án.

II. évfolyam 1886.

Kereskedelmi és iparegylet.

Egy éve annak, hogy Brassóban „Kereskedelmi és iparegylet” czimén egy igen életrevaló egyesület alakult.

Alapítója gróf Schweinitz Gyula, Brassó-megye közgazdasági előadója.

Maga a czim elárulja az egylet tendenciáját. Kétséget sem hagy fenn az iránt, hogy czélja kizárólag hanyatló kereskedelmünk és iparunk védelme s felkarolása.

Alakult, mert szükség volt rá. Alakult, mert van ugyan kereskedelmi kamaránk, de ez mást nem tesz, mint szedi a perczentekeket és szerencsésen el is költi azokat, — üdvözlő lethargiájából azonban ritkán jó ki.

Van „Gewerbeverein”, a hol politika foly, de iparkérdésekkel ritkán foglalkoznak.

Ily körülmények között szükség volt egy egyletre, a mely felülhelyezkedve nemzetiségi és politikai érdekeken, kizárólag az iparnak s kereskedelemnek szentelje magát.

Ez egylet megalakult. Alakulása elé is oly akadályok gördültek, a melyek még ma is éreztetik káros behatásukat. Hogy honnan jöttek ezek, csak a vak nem látta. Az érdekelt felek, kik ezen új egylet alakulásától féltették befolyásukat, gondoskodtak mindenféle hirekről; a leghangzatosabb persze az volt, hogy magyarosítási szándékokat tulajdonítottak neki.

Átesett szerencsésen ezen is, és mint a hajó szélesendben, úgy haladt, lassan, de biztosan a maga medrében. Senkinek sem jutott eszébe zaklatni ez egyletet, sőt ellenkezőleg. Még a szebeni „Tageblatt” is mellette foglalt állást, még az is látszólag nagy érdeklélssel foglalkozott vele.

Ez az akció aztán reakciót szült. Mert a „Kronstädter Zeitung” jónak látta az ő szokott modorával ezt is megtámadni.

Megtámadta oly módon, melytől megvetéssel fog elfordulni minden józan gondolkodó ember. Megtámadta az intézményt, annak vezetőit, tagjait, sőt még olyanokat is, a kik távol állanak ez egylettől.

Magyarosítási vádat emel ujabbban ellenük. Mily alapos ezen vád, ítéljen az olvasó, ha tudja azt, hogy elnöke nem magyar s alig bírja a magyar nyelvet; egyik alelnöke román, a másik szász; pénztárnoka szász, a választmányának egyetlen tagja s a titkár magyar.

Ez utóbbi is csak mint utóda az alakuló gyűlésen megválasztott s betegség miatt visszavonult román nemzetiségű titkárnak.

Lehet-e ily körülmények között perfidia nélkül magyarosításról beszélni?

A támadó cikk az alapszabályokat gunyolja. Hivatkozik paragrafusokra, a melyek nem is léteznek; tehát egyszersmind hamis adatokat is talál olvasói elé. — De a támadó nem elégszik meg az egyletnek mint olyannak megtámadásával; személyes ténre viszi át a támadást. Metsző gunynyal beszél az egylet tisztviselőiről.

Nem a mi feladatunk megvédeni az egyletet s személyeket. Mi örvendtünk, hogy ez egylet létesült; örvendtünk, mert nem fajultunk el, mint az a lap, melyről itt szó van, mely előtt semmi sem szent, ha érdekeivel ellenkezik, hogy azt megtámadja; mert lelkesülni s tenni is tudunk, akarunk is nemes czélokért.

Nem tagadjuk azonban, hogy eddig vajmi kevés jelét adta létezésének; nem tagadjuk, hogy nem elégitette ki még eddig azon kívánságainkat, melyeket kereskedelmünk és iparunk érdekében hozzá fűztünk.

De vajjon jogot ad-e ez aljas inszINUÁCIÓKRA? Bizonyára nem! Vajjon jogot ad-e ez bárkinek is, kételkedni jellemerős férfiak becsületében, mint azt a cikk írója teszi?

A sajtó feladata öröködni a közügyek felett. A sajtó egyik legmagasabb czélja ez. Képviseli a közvéleményt.

A mely sajtó-közeg azonban ezen joggal visszaél, a mely beleavatkozik magánbecsületbe és a közügyeket magánczéljainak akarja alárendelni, a mi ha nem sikerül, kérlelhetetlen megtámadást von maga után: az nem érdemi meg, hogy megtűressék, az nem érdemes arra, hogy egy tisztességes olvasóközönség számba is vegye.

És így a „Kr. Ztg.” Ez azonban nem annyit tesz, mintha azt mondanók, hogy a sajtó ne gyakoroljon kritikát. Ezt a jogot fel nem adjuk, sőt gyakoroljuk nagy mértékben magunk is; gyakoroljuk elfogulatlanul, érdek nélkül. Mi is megtámadunk intézményeket, ha megérdemlik, ostromozzuk a bűnt s ezt tőlünk e város tanácsa is eléggé tapasztalhatta; de nem megyünk annyira s nem is fogunk menni soha, hogy személyes ténre vigyük át az ügye-

ket. — Pedig a „Kr. Zeitung” ezt tette. Neki gróf Schweinitz Gyula nem tetszik, mert nem vallja az ő badar elveit; Alexi Theochár, mert elég bátorsággal birt Brassóban nyomdát állítani s konkurrencziát előidézni, no meg, mint a „Kr. Ztg.” mondja: „a kinek utolsó érdeme a „Brassó” megalapítása”; Königes János, mert nem törődve nemzetiségi érdekekkel, jó hazafi és jó kereskedő, a ki egyszersmind bátorodik néha-néha a városi ügyekbe is beleszólni. És így tovább.

Ez a nem tetszés azonban még távolról sem ad jogot a személyes támadásra. Ha megtámadja őket, mint egy nyilvános egyesület élén álló férfiakat s bonezkes alá veszi működésüket e téren, ha teszi ezt tisztességesen s nem ily malicziával, oly sértő modorban: azt senki rosszalni nem tudja, mert közérdekből történt. De így! — A reakció bizonyára elmaradni nem fog; a cikknek hatása nem fog elmaradni már azért sem, mert nem nehéz eredetét kipuhatolni. Meglesz az a hatása, a mit a nyomás mindig szül. Iparosaink s kereskedőink ezen nyomás behatása alatt annál nagyobb részvételt fognak csatlakozni oda, a hol minden érdek nélkül kívánnak érdekében működni, s a megtámadott egylet erősödni fog s bizonyára több eredményt felmutatni, mint eddig.

De meglesz az a hatása is, a melynek jelei különben már oly régen mutatkoznak, de még mindig csak lappangva: hogy elvégre teljesen lejár az ily érdekhajszó sajtónak is a napja. Mert nem hihetjük, hogy legyen e városban e tapasztalatok után független szász kereskedő és iparos — sokkal nagyobb tisztelettel viseltetünk irántuk, — a ki fel ne háborodjék azon a módon, melylyel ezek az urak elrontják mindazt, mit mások jót akarnak s kezdeményeznek. Nem hihetjük, hogy Brassó város szász közönségének józan része indignációval ne utasítsa el magától azt a feltevést, mintha egyetértene — s helyeselné — azzal, a mit s a hogyan ezek az urak tesznek.

El fog jönni annak az ideje, a midőn ezt proklamálni kell. S mi bizunk városunk értelmes kereskedő s iparos elemében, hogy tud kü önbséget tenni, tud distinguálni. — S ha akkor keserű tapasztalatokat fognak tenni azok az urak, kik ennek okozói, úgy csak tulajdonítsák annak, hogy ők visszaéltek a sze-

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Márczius 15.

Huzd, Galuska! — megfizetek
Araszos bankóval.
Igyam egyet a hazáért,
Mig feljő a hajnal.

Nem fog rajtam ma a mámor,
Lelki szemem józan...
Rémalakok, véres képek
Tűnnek föl a borban.

Annyi csapás, annyi átok
Érte a hazánkat;
Csoda, hogy ily gyászos multra
Nemzetem fennállhat.

Török, tatár tűzzel-vassal
Pusztított sorunkba;
S mit megkimélt, azt a német
Ölte vérbe, bába.

Eperjesi vértörvényszék,
Básta rablóserge —
És az inség, és az éhség
Majdnem eltemette.

Szirt vihar-vész közepette:
Egy maroknyi nemzet!
Nem dönt téged meg az ármány
Vaskitartás mellett.

Elhossa még a tural-sas
Azt a csoda-kardot:
Róma fölött hun szellemek
Vivják ki a harczt!

Huzd, Galuska! — megfizetek
Araszos bankóval;
Igyam egyet a hazáért,
Mig feljő a hajnal!

Baráczy Sándor.

Az unió katonája.

— Beszély az amerikai polgárháborúból. —
(Folytatás.)

Egy herkulesi termetű neger jelent meg.

— Ez a derék fekete fog téged vinni, ha nehe-
zedre esik a járás

— Igen, vinni fogom a jó fehér urat, a ki har-
czolt a vad emberek ellen. — mondá Pompejus. És
ezzel óvatosan karjaira vette a sebesültet s oly köny-
nyedén szállította ki a partra, mintha csak egy gyer-
meket vinne.

Mül'er követte őket.

— Te bizonyára gyűlölöd a konföderáltakat, —
mondá a feketéhez.

Pompejus szemei szikráztak a tüztől, teste resz-
ketett a felindulástól.

— Igen, gyűlölöm a vad zsarnokokat! Szegény
öreg jó apám a korbács alatt halt meg Danville ud-

varában, Montgomerynél Alabamában. Pestist és sárga-
lázt a vérsakál Danvillera!

— Te is rabszolga voltál az ő ültetvényén?

— Igen, de nem sokáig, miután jó apám agyon-
korbácsoltatott. Egy sötét éjjelen megszöktem s Te-
nessebe menekültem, a hol igen jól foly dolgom Grothe
urnál. A németek jó, nemeslelkű emberek. Mint sza-
bad néger s nem mint rabszolga szolgálók nála.

— Grothe András földink, — mondá Müler tár-
sához. — Szívesen ad menedéket neked, ámbár nagy
veszélylyel jár, mert a konföderáltak mint a sáskák
szállingóznak ezen a vidéken. Remélhetőleg nemso-
kára visszaszorítottak a folyam tulsó partjára, a mint
Grant s McClellan tábornokok hadosztályai egyesülnek.
Grothetól tudtam meg, hogy Lincoln elnök ismét négy-
százezer embert küld táborba, a kik között állítólag
hetvenezer német is van. Ez a hatalmas erő bizo-
nyára szétmorzsolja az ellenséget, mert délen kime-
rültek már a nagy erőmegfeszítés következtében.
Jeffersohn Davis nem is képes ily hadat sikra állítani...
Grothenak kedves neje van s egy szeretetreméltó le-
ánya. Jó ápolás alatt lesz ott; sőt a szükség esetére
gondoskodva van biztos menedékről is, — ugyebár
Pompejus?

— Igen, uram. Ismerek egy buvóhelyet, a hol
magam is elbujva tartózkodtam, midőn néhány évvel
ezelőtt idejöttek az alabamaiak, menekült négerék után
kutatni.

gény nép bizalmával, kiaknázták jóhiszeműségét, kitették a romlásnak, a tönkrejutásnak. Mert hogy a minket is sújtó gazdasági válságot könnyebben heverhetné ki e város, ha a kölcsönös harcz szüksége helyett — melyet a tulzó szász és román népvezetők hirdetnek — az általunk annyira hirdetett s megkísérlett kölcsönös béke, tisztelet és szeretet szüksége hirdettetnék: az oly tiszta, mint a kristály, Így azonban nem szokás békét hirdetni, mint a „Kr. Zeitung“ teszi.

Az ily eljárás visszariasztja a tette hivatottakat. Visszariasztja félelemből, hogy mint a vándor útfélen, egy hirtelen előbukkanó vad által, úgy ők is legnemesebb cselekedeteik közepette fognak a kinpadra hurezoltatni s önfeláldozó működésük rut hálátlansággal viszonoztatni.

Ki által? ... Nem ismer magára a „Kronstädter Zeitung“? ... Szt.

Belföld.

Országgyűlés. A képviselőházban a köztörvényszerűségi tvjavaslat tárgyalása f. március 10-én Trutia Péter a román nemzetiségi kérdést fejtegette s panaszkodott a románok elleni méltatlan eljárás miatt. Szólt sérelmeikről s elvetette a javaslatot.

Tisza miniszterelnök e beszéddel szemben két körülményre reflektált. Előtte szóló Trutia képviselő hivatkozott a magyar lapok kifakadásaira a nemzetiségek ellen. A miniszterelnök bizonyára nem helyeselt mindent, a mi a magyar lapokban a nemzetiségekre vonatkozólag megjelenik, de kár — ugymond — e nyilatkozatokat oly szigorúan s oly érzékenyen bírálgatni akkor, midőn a román lapokban oly kvalifikálatlan dolgok látnak naponként napvilágot, melyeket sehol a világ semmiféle alkotmányos kormánya nem tűrne el megtorlás nélkül.

Mindamellett, a román lapok folytonos agitálása mellett, Trutia azt meri állítani, hogy a nemzetiségek nálunk elnyomatnak.

Azon állítása a képviselőnek, hogy e törvényjavaslat eszköz a nemzetiségek elnyomására: teljesen légből kapott és alaptalan. Bizonyoságul e vád mellett csak arra kell utalni, hogy e javaslat más esetekről nem is szól, csupán olyanokról, midőn államellenes momentumok merülnek fel. Ha ebben valaki, ha ebben Trutia képviselő a nemzetiségek elnyomásának eszközét látja, hát akkor ez — ugymond a kormányelnök — nem egyéb bűnbevallásnál.

Kiegyezési tárgyalások. Bécsből jelentik, hogy ott Erb udvari tanácsos, mint az osztrák belügyminiszterium képviselője, továbbá az osztrák földművelési miniszterium egy megbízottja, valamint Lipthay miniszteri tanácsos, mint a magyar kereskedelmi miniszterium meghatalmazottja közt a legutóbbi napokban tanácskozások folytak a megújítandó vám- és kereskedelmi szerződés alkalmából megállapítandó egybehangzó állapot-egészségügyi törvényjavaslatra nézve, mely tárgyalásokat azonban mindeddig még nem lehetett befejezni. Ezen tanácskozások eredményétől függ esetleg az új vám- és kereskedelmi szerződés egy szakaszának szövegezése. A bankkérdés tekintetében is előreláthatólag még egy tárgyalásra lesz szükség a bank, valamint a mindkét részen levő pénzügyminiszteriumok képviselői közt; a két államkormány megegyezett ugyan már a bankalapszabályok módosítása fölött és határozataik felől legközelebb azonos szövegű átiratokban értesíteni fogják a bank főtanácsát, e határozatok és a főtanács propositiói közt azonban még egy eltérés forog fenn, melyre nézve megállapodásra kell jutni.

— A szomszédos Decatur nevű városkában, mint Grothe mondá nekem, egy ügyes német orvos lakik, a ki gyógykezeleni fog téged. Szerencsére gazdagon vagy ellátva pénzzel s megjutalmazhatod fáradságát.

— És te, János?

— Én csak egy napig időzöm, hogy kissé pihenjek. Minthogy jó helyen tudlak téged, kötelességem fölkeresni hadosztályomat.

— Helyesen, te vitéz katona! De belmonti hadizsákmányom fele a tied.

— Nem, Károly. Csak száz dollárt adj nekem; több nem kell.

Ezalatt végig haladtak a part hosszában s azután egy magaslatra tértek át. — Egy negyedóra múlva elérték Grothe udvarát. Két egyszerű ház állott ott, nem ugyan nagy gazdagságra, csak bizonyos jólétre mutatva. A farm lakói nagyon szívélyesen fogadták a sebesültet, a ki egy barátságos kamarában jó ágyat kapott.

Azután elküldötték Pompejst Decaturba, hogy elhívja a német orvost. Ez még az éj folyamán érkezett meg s a seb megvizsgálása után aggodalmasan rázta fejét. Mindazonáltal kezkeskedhetni vélt a felgyógyulásért, csak hogy a kar mereven fogna maradni. — Ez lesújtó gondolat volt Károlyra nézve. Miként tartsa fenn magát később? Azelőtt mint ügyes kertész Cincinnatiában kitűnő állomása volt. De mit tegyen

Mindezek alapján teljes jogosultsággal állítható, hogy a petroleumvám kérdésén kívül a kiegyezési ügyekre nézve még más, habár csekélyebb jelentőségű differenciák is forognak fenn.

Külföld.

A keleti kérdés. A porta meglehetősen nagy mértékben folytatja meg mindig a hadikészületeket. A Lloyd-hajókkal megint sok ló érkezett Magyarországról, valamint 78 Kupp féle ágyu Amsterdamból.

Az angol kormány ir politikája. A „Daily Telegraph“ szerint a tervezett ir parlament a tisztán helyi ügyek elintézését illetőleg teljes autonómiával bírna s talán a vámok és illetékek szedésének jogával is felruházhatnék. A jelenlegi ir rendőrség birodalmi rendőrség marad. Az ujon felállítandó helyi rendőrség az ir hatóságoknak rendeltetik alá. Irország képviselőket küld az angol alsóházba, kik részt fognak venni az egész birodalmat érdeklő kérdések fölötti tanácskozásokban.

Román lapszemle.

„Cogalniceanónak a román kamarában az erdélyrészi hat román kiüzése alkalmából tartott beszéde, mint látszik, nyugtalanságot(?) idézett elő a magyarországi mánások(?) körében. Hunfalvi született Hunsdorfer nagy történész és egyetemi tanár volt megbízva, hogy ezt a nyugtalanságot(?) lecsillapítsa, egy a belügyminiszterhez intézett interpellációval.

A Cogalniceanó beszéde — mondák(?) magukban a mánások, — „nagy izgatottságot“ idézhetne elő az erdélyi románok között; tehát meg kell ezáfolni. Hunfalvi nagy mester a múlt és jelen tények elferditésében és a szavak elcsavarásában, úgy, a mint neki leginkább érdekében állanak. Így szoktak a mai(?) magyar történészek, kik azt állítják, hogy Európa lakói egykor magyarok voltak, hogy Maracine Ban magyar volt, hogy Negru vóda nem más mint Fekete Rudolf s talán valamelyik ősapja Hunsdorfernek. — Mondjuk, hogy nagy mester, mert mást beszélt Cogalniceanó és mást vont le abból Hunfalvi. Megfordította a lapot és magyarok bűneit(?) miket Cogalniceanó felhozott, az akkori osztrák kormány háttára akarta rakni. Mit mondott Cogalniceanó? Azt mondotta, hogy a magyar nemzet háládatlan(?) s hogy a magyar államférfiak nem tartják meg a szomorú időkben adott ígéreteiket. Ausztriáról csak azt mondotta, hogy ennek kormánya megharagudott a Cuza kormánya, a mely védelmébe vette a Romániába ment magyar forradalmárokat: Cogalniceanó nem az Ausztriát, hanem a Cuza és a magyar menekültek között kötött szerződésről beszélt, kik Magyarország felszabadításáért, újjászüléséért küzdöttek. Nem azt mondotta tehát Cogalniceanó, hogy joga volna Romániának beavatkozni, hanem, hogy neki joga volna(?) egy szót szólni az itteni románok ügyeiben, s ez nagy különbség.

Azt mondá tovább, hogy a magyar államférfiak erkölcsileg kötelezve vannak, megtartani kötelezettségüket, melyet a szerencsétlenségben önként elvállaltak. Tehát Hunfalvi fogása az Ausztriával kötött szövetségről, s azoknak közléséről igen vastag valami interpellációjának más célja nem lehet, mint a magyar közvélemény félrevezetése, mert a mi az erdélyi or-

mánokat illeti, nem tartjuk Hunfalvi urat olyan együgyűnek, hogy ő a tények újabb ferdítésével a románokat akarná megnyugtanni.

A „Gazeta“ 46. sz. vezércikke okoskodik így. Kár, hogy Cogalniceanó beszédét a Gaz. félbeszakította, mert így csonkán közölve, nem tudhatjuk, mi joggal támadhatott Hunfalvira. Van azonban abban a csonka beszédben olyan is, a mi felnyithatja minden magyar szeméit.

Ime: „Engedjék meg — mondá Cogalniceanó, — hogy mondjam meg és mutassam meg önöknek, minő pártolója voltam s vagyok a magyaroknak. Pártoltam őket, uraim épen azért, hogy *maradjon Erdély úgy, a mint az Isten teremtetette s a mint elismerte szt.-István Magyarország nagy királya*, hogy többnyelvű országnak kell lenni, olyan országnak, mely a magyar és román nemzet egyesülésének vonását hordja magán. A románokra nézve Erdély a mi nemzetiségünk bölcsője, olyan kas, melyből a román rajok ide át szállottak s Fekete Rudolf és Bogdán itt államot alkottak, melyekből lett a független Románia, de a mely az ő jobb oldalán a román nemzetiségnek tul a Kárpátokon védőfal; annak a nemzetiségnek, a mely ha Erdélyből kiirtatik, Romániában is veszélyeztetni a drága nemzetiségünket.“ (Taps). Nő, lám, hogy Cogalniceanó oda ütötte bele az orrát, a hová nem volt joga! Egy szomszéd állam belügyébe.

Helyesen jegyezte meg erre Bretianó, hogy az ellenzéknek sokkal többet szabad mondani, mint a kormánynak.

Arról a Cogalniceanó vendégszeretetről Vidacs, Berzencey, s kik élvezték hálával emlékezhetnek meg tul a siron; de mi aztán ismertünk nagyon is sok olyan emigranst, — kik, ha még élnének sokat tudnának felőle s a bukaresti Malmaison káosznyáról Hotel Fieskiről beszélni, a hol le voltak tartóztatva, a hol elfogdosták s az országból kiutasították őket. Hát még *Buda Sándor*, ha most élne: hát dr. *Oroszhegyi Józsi!* Milyen jó, hogy *Papiwal* együtt elpihentek, ajkaik megnémultak!

Ha volt vendégszeretet, volt annak ellenkezője is, a *legsziutelenabb üldözés* is. Ha III. *Napoleon*, *Victor Emanuel* bukaresti amulai vendégszeretetre birták a magyar emigransok s az Olaszországba siető magyar ifjak iránt *Cogalniceanót*; mert érdekükben állott: *Cogalniceanó* meg Erdélyre gondolt s fogadatlán prókátorként most is egy szomszéd állam belügyeibe avatkozik, a helyett, hogy beváltaná fenyves ígéreteit, miket 1858-ban a moldvai csángóknak ígértetett.

Nem Magyarorszáért, nem a magyar nemzetért hullottak az ő könyüi. Róla igazán elmondhatja a „Gazeta:“ *Cogalniceanó este mare mesteru*, még pedig ezer mester.

Czenkalji.

Res saxonicae.

Gondoskodnak róla a mi drágalátos kollégáink, hogy — ha nem volna is — legyen miről írunk. Anynyi helyünk nem is volna, a mennyit róluk s tőlük írhatnánk. Most is kitűnő tárgyakat kaptunk.

Mindenekelőtt — nehogy elfeledjük, — egy hírdetésről kell megemlékeznünk. Ott volt kiragasztva a klastrom kapu előtt s Ó-Brassó végén. Szó szerinti szövege ez volt: „A kertészek s gazdaközönség figyelmébe! A beálló tavaszi időjárás alkalmára bátorokdunk a n. é. gazdaközönség figyelmét egyik legfontosabb cikkre felhívni. Városunk s vidéke közönségének közkedveltségű ételei a championok. Ily és hasonló kitűnő gombafajok ágyásai, illetőleg spórái igen jutányos áron kaphatók. Kiváló tulajdonságuk, hogy egész éven át nem kell többé trágyázni, a gombák folyton teremnek. Kaphatók 12 frtért a „Kr. Ztg.“ szerkesztősége közvetítésével.“

Boldog Brassó! Van állandó gomba-termelő!

A dolgok ilyen állása mellett szerződünk egyik helybeli fényképésszel, a ki minden egyes gombafajról gyors és hű képeket fog rendelkezésünkre bocsátani, — a melyeket mi viszont leírunk a t. olvasónak, hogy őrizkedjék azoktól. —

A tanuló fölülmulta mesterét. A „Kr. Ztg.“ ezelőtt még inasnak sem illet be a „Tageblatt“-hoz, — most pedig atyja lehetne. Amaz ott Szebenben megszelidült, a mi ugyan csoda, mert az oroszlanokat nagy korukban nehéz megszelidíteni, emez itt Brassóban megvadult, mint a megszelidített vad, mikor vért szagol. Egy idő óta olyan hangon kezd ez a lap írni, hogy a „Gazeta“ és „Tribuna“ magyarul mondvá, subiczik ehhez képest.

A nemzetiségi kérdést nem pihentetik. Mikor itthon kitombolták magokat, kimennek Németországba. Most is egy szerbet beszéltetnek a müncheni „Allg. Zeitung“-ban. A néni elbeszélése folytán tudjuk csak, hogy az az ultra százköntösbe öltözött bunyevác mit beszél rólunk. Hát bizony panaszkodik a szerb

majd ezután? Egy kertész merev karral bizonyára nem egyhamar kapna valamirevaló állomást.

— Ne aggódjék a jövő felett, — mondá lágy, résztvevő hangon Magdalis, a házigazda szeretetre méltó leánya, a kinek, midőn üdítő italt hozott neki, elbeszélte fájalmát. — Az orvos csalódhatik. Remélem, hogy ön teljesen felépül, Hiller ur, a mit tiszta szivemből kívánok!

A mellett szép kék szemével oly résztvevőleg nézett a betegre, hogy ez tényleg sokkal könnyebben érezte magát.

Másnap a bátor John Müller búcsút vett beteg bajtársától. A házafias férfiú át akart lopózni az elenséges táboron az északon lévő unió-hadsereghez. Veszélyes szándék, mely cselszövényt s bátorságot igényelt. Hiller nem beszélt le tervéről, mert tudta, hogy vitéz bajtársát semmi sem térítheti el e szándékától. De legalább kétszáz dollár utiköltséget mégis reáerőszakolt.

Késő este hagyta el Müller a farmot s egy Pompejus által hajtott csónakon átkelt a folyamon. Éjjel akarta megtenni útját, mindenekelőtt a cumberlandi hegyeken át, nappal pedig elrejtőzött.

(Folytatása következik.)

atyafi a magyarok és Tisza ellen. Borzasztó gyalázatos nép lehet ez a magyar! Hát még Tisza! Hisz az konfekt gyanánt mást sem eszik, mint oláht. szászt, szerbet s tótót

Mint a féle nagy gurmán, minden vasárnapra mást vagdaltat fel. És mindig másképp elkészítve. Mégis csak borzasztó, Európa hogyan tűrheti meg ezt a modern barbarismust! A tizenkilencedik század végén még emberhussal élni! Hallatlan. Ilyen biz nem eshetnék meg odahaza Saxoniában! Még Bismarck is megelégszik egyféle konfekttel. Jól lakik ő a lengyelekkel, s ime ennek a sovány, czingár Tiszának négyféle kell.

Hej! még sem rossz dolog az a változatosság! No, de hát mit is mond az a szerb atyafi?

Már az eleje is kaczagás. „A nemzetiségek egykori vezetői visszavonultak.” De vajjon nem érnek nekik többet az új vezetők? Hát Risztics, Polit, Zay, Steinacker, Wolff s annyi román agitátor hol maradt? No-no, édes bunyevác barátunk, nehogy úgy megsértse őket, hogy számba sem veszi. Mert ha ők megharagszanak, akkor — — —

Panaszol azután, hogy a nemzetiségek az országgyűlésen nincsenek, illetve alig-alig vannak képviselve. Persze a kormány az oka ennek is.

Mert „ámbar a közigazgatási apparatus a választásoknál a magyar ellenzék ellen is mozgásba hozatik, mindazonáltal ez még nem is hasonlítható összes azon törvénytelenességgel, mely véghez vitetik a nemzetiségi jelöltekkel szemben.”

Valóban? Hát ugyan kérdezze meg Zayt, Steinackert, Dr. Wolffot, Teutschit, Immricht, Babest s Gurbant s annyi más nemzetiségi képviselőket, mondanák meg, milyen törvénytelenégeket követtek el ellenük?.. De most jut eszembe, igaza van.

A főispánok s ebből egyet sem veszek ki, halatlan törvénytisértést követtek el, midőn elmulasztották rendeletileg utasítani az összes tisztviselőket, hassanak minden erővel oda, hogy egyetlen választó se merészeljen másra szavazni, mint nemzetiségi jelöltre. El kell kergetni az ily főispánokat.

Majd — holnap, — igen holnap. De menjünk tovább. „Nem szenved kétséget, hogy az állam hatalmi eszközeivel a nemzetiségek ellenállása megtörheti, a mint részben meg is van törve, de nem minden veszély nélkül.” Oh isteni logiká!

Ugyan kérem, minő veszéllyel járt az a „részbenei megtérés”? „Mi nem tudunk olyant, pedig nagyon szeretnők? Veszéllyel járna! Mert persze nyakunkon volna a muszka hada. Hogy is ne! Feküdjék nyugodtan a földre barátságkám, abból bajosan lesz valami. Azokat a veszélyeket csak maguk látják. Mi nem félünk tőle, — ép oly kevésbé, mint az ezen cikkekben jóslott veszélytől, mely a keleti kérdéssből reánk háramolhatik, — a mit önök persze úgy szeretnének. De tudja-e azt a közmondást: „Majd ha fagy.” A mi ezután következik, azt hallottuk már eddig legalább ezerszer. Mást úgy sem tudnak s csakugyan illik ezekre az urakra, mit az imént egy katona-barátom mondott reájuk: „Ein lebendiges Werkel.” (Egy élő kintorna.) Kin is velők lenni. Csakugyan igaza van.

De végezzünk ezzel is. Mert legérdekesebb a hosszú lére eresztett okoskodásnak a vége, mely így szól: „A nemzetiségek nagy hazaszeretettel bírnak s eddig be nem bizonyíthaták nekik, hogy elválni akarnának Magyarországtól.”

No, ez csakugyan jó. A hazaszeretetről nem szólunk, dies ist schon ein überwundener Standpunkt. De elválni Magyarországtól? Nevetséges. Örülnek, hogy itt vannak. Majd másutt megtanítanak őket. — Hej! — ha egy részök elválnék! — Ki siratná meg? Mi vagy ők? Alighanem ők, mi bizonyára nem.

Kiábrándító.

Külföldi rovat.

— A segedvári ev. reformált egyházközség közgyűlése. — (Vége.)

Főtiszteletű püspökünk ebből az alkalomból nyert tudomást egyházközségünknek azon törekvése felől, hogy itt Segesváron egy református templom és paplak szándékoltatik építtetni. E törekvésnek indokolt voltát belátván, azon ígéretet tette, hogy e célra kölcsönt fog kieszközölni s annak törlesztése s általában az alakítandó anyaegyház szükségletei fedezésére élet-hossziglan fizetendő évi 100 forint ajánlott fel az 1886. éven kezdve, melynek első évi 100 forintos részletét már be is fizette s ez összeg, a mi javunkra, hasonlóan az orsz. közalapból nyert 100 frttal, igazgató tanácsi kezelés alatt áll.

Ezen ténye által főt. Szász Domokos püspök ur, egyházközségünknek első kepefizetőjévé vált. Azt hiszem, hogy nem tesztek haszttalan dolgot, ha e nemes cselekedetért, főt. püspökünknek, az egyházközség nevében meleg köszönetet mondok.

Felterjesztésünk következtében az 1885. év szept. 20. és következő napjain Kolozsváron tartott kerületi közgyűlésnek 99. j.-könyvi számu határozatával

meg is szavaztatott egy 2500 forint terjedhet kölcson, mely határozat felől az igazgató tanács, a mondott év nov. 19-én 1884. sz. leiratával, azon felhívás mellett értesített, hogy siessünk az anyaegyházak sorába leendő tényleges belépés végett szükséges templom és paplak telek megszerzése iránti munkálatainkat, haladéktalanul megtenni.

E leiratban foglalt utmutatás folytán, egyházkeblitanácsunk két irányban fogott munkához.

Egyik, arra irányult, hogy itt Segesváron egy céljainknak megfelelő telek nézessék ki s vásároltassék meg. E célból egy bizottság lett a múlt év decz. 13. án tartott ülésünkől kiküldve azon utasítással, hogy a kellő óvatossággal ugyan, de a legrövidebb idő alatt, egy céljainknak megfelelő helyet szerezzen, s annak megvétele iránt az egyházkeblit tanácshoz javaslatot adjon be.

A bizottság munkálataival elkészülvén, az, ezen gyűlésnek egyik legfontosabb tárgya leendő.

A másik irányu munkásság, a szükséges pénzösszeg megszerzése körül mozgott. És itt kénytelenek voltunk belátni, hogy a magunk körében, nem hogy a szükséges, de még csak számbavehető összeget is összehozni, képesek nem leszünk. Ugyanazért a nagyméltóságú m. kir. belügyminiszteriumhoz folyamodtunk, a múlt év. nov. 20-ról keltezett folyamodványunkban, azon kérésünkkel, hogy egyházunk javára eszközölendő könyöradományok gyűjtésére, magas engedélyt megadni méltóztatott. Az engedélyt 65433/V. a. — 1885. számu kegyes rendelettel meg is nyervén, a folyó 1886. január 24-én tartott ülésünkben azon határozat hozatott, hogy az engedély, az országban szétküldendő „felhívás”-ok útján lesz legcélszerűbben érvényesítendő. Ez alkalommal megállapított a felhívás szövege is, a mely gróf Bethlen Gábor főgondnok, Horváth László gondnok és Balás Imre lelkész aláírásával hitelesítve 2000 példányban már ki is van nyomtatva, s szétküldése a napokban befejeztetik.

Hiszszük és reméljük, hogy e mivelet nem lesz eredménytelen!!

Ezekben volt szerencsém egyházkeblit tanácsunknak munkásságát főbb vonásaiban a tisztelt közgyűlés tudomására hozni, a melyekből láthatóan igyekezett a reá ruházott bizalomnak megfelelni, s az adott körülmények s a lehetőség határai között, az egyházközség ügyére a közfigyelmet ráirányozva, azt előbb vinni. A haladás nem nagy; de szembetűnően észlelhető. A munka minden oldalon megindult már; a körülmények most elég kedvezők; a felsőbb egyházi hatóságok irányunkban eléggé meg nem becsülhető figyelmet és jóakaratot tanúsítanak. Most az ideje ezt felhasználni s egyházközségünket életképesse tenni. Ha ezt tenni elmulasztjuk, ha nem tömörülünk ha a csekély áldozattól, melyet tőlünk az egyházközség fenntartása megkövetel, visszariadunk; ha mi magunk semmit sem teszünk s mindent kívülről várunk: — a hangulat igen könnyen ellenünk fordulhat s a kedvező alkalom soha többé vissza nem tér.

Miért is azon kéréssel zárom be jelentésemet, hogy netaláni egyéni eltérő nézeteinket igyekezzünk mindannyian alárendelni a köznek s egyházunk megalkotása és megerősítésének nemes, magas szociális céljára lebegjen szemünk előtt: a közös akarattal megállapított uton és módon, vállaltatve dolgozzunk, tegyünk, s ha kell: áldozzunk mindaddig, míg célunk elérve nincs. A cél: szép és hasznos; a pálya, melyen haladunk: dicső; méltó, hogy érte a nyugalom párnájáról felemelkedve, netaláni egyéni sérelmeinket félre téve, mindannyian nemes versenyre keljünk!!

Egy presbyter.

Zenészet.

(Dr. M.) A „Kronstädter Männer-Gesangverein” tegnapelőtt adta a Redoute helyiségeiben Brandner A. és Frank L. karnagyjaik vezetése alatt farsangi dalestélyt választékos, alkalomszerű műsorral. A „Männer-Gesangverein” produkciói eléggé ismeretesek és jó híreket méltán kiérdemelték. Teljesen indokolt volt tehát, hogy a nagy számban összegyűlt közönség a Redoute helyiségeit a kényelmetlenségig megtöltötte. A műsort Zant F. „Dalárindulójá” nyitotta meg, mely valamint a később következő Schaffer H.-féle „Dalestély-Polka” hangzatosan, összevágatosan énekellett és hatását nem is tévesztette el. Graben-Hoffmann egyfelvonásos genre-képe „Ein grosser Damenkafee” egyike volt a legsikerültebb számoknak. Az ellentét, mely a szereplő 18 ifjú hölgy és ódon costume-eik között volt, már magában is komikus hatást idézett elő; azonkívül maga e szerzemény elég szellemes bohóság s főbb szerepei oly ügyes kezek közt voltak, mint Giesel, Adamné urhölgyekéi. Miss M. k. a. kedves megjelenésével ritka szinpadit routinnal birkozott meg „Kikeriki nénemasszony” zeneileg is nehéz szerepével.

Azután Stenner ur rokonszenves hangjával ártatlan, helyenként taláto, helybeli viszonyokra célzó couplet-eket énekelt s kénytelen volt ráadásul azok sorát még egy néhányval megoldani. A couplet-k zenei oldalát illetőleg megjegyeznők, hogy a refrain a hatásnak nem épen előnyére, kelletlenül tul következik a point-ra. Maszkban, előadásban, énekekben egyaránt kitűnt Taflik E. ur, ki Müller A. „Die Morihaterei”, a rémes balladákat sikerülten persifláló dalával a közönségnél zajos jókedvet idézett elő s rémes históriáját szintén egy néhány versszakkal volt kénytelen megtoldani. Az utolsó számot a „pièce de résistance” Loreley, lyrai s romantikus 2 felvonásos opera képezte. Zeneje izléses, helyenként szándékos utánzatokkal ismert dallamokra. A főszereplők Hiemesch k. a., Schmidt, Orendi és Stenner urak mindenütt számottevő ensemblet alkottak. Különösen jól hatottak a

pompás, tömör karénekek s csinos jelmezek. A műsor bevégezte után a közönség zajosn hívta Brandner karnagy urat, ki azonban a tőle már megszokott szerénységgel nem mutatkozott. Egy dolog mindenestre bebizonyult ez este: ez, hogy Brassónál nagyobb városoknak is becsületére való zenei képzettségtől egészen eltekintve a tegnapelőtti productio oly consolidált társadalmi életre vall, melyre szász polgártársaiuk joggal büszkéek lehetnek. — Az előadás ma, szombaton és hétfőn 15-én ismételtetik.

Helyi és vidéki hírek.

Márczius 15. Az iparos ifjak által, hétfőn este fog rendeztetni a kis házi ünnepély. Figyelmeztetjük erre a t. közönséget s reméljük, hogy ezen ünnepélyen lehetőleg nagy számban fog résztvenni.

A kultúregylet javára vettünk Türkösből 18 frt 72 kr adományt. A kísérő levelet jövőre adjuk. A pénzt átadtuk a pénztárnak.

Öngyilkosság. Wallmer Gyula, helybeli nőtlen szűrtakácmester ma reggel műhelyében felakasztva találtatott. Egy hátrahagyott iratából kitűnik, hogy ő az élet gondjai iránti gyávaságból s üldözötési mániából követte el az öngyilkosságot, s hogy inkább ő akarja magát megölni, mint hogy más ölje meg őt.

Mérgek kigyóknak nevezi a „Gazeta” az olyan román ifjakat, a kik valamely román alaphól a budapesti egyetemen tanulván, magyarul megtanulnak, s a román nyelvet állítólag elfeledik. Hát a *Papiu Ilari-anu* által Bukarestben erdélyi román fiuk segélyezésére gyűjtött s ma „Carpati” néven ismert társulat ösztöndíjasai *mérgek kigyók-e?* Nem, azok angyalok, mert kezeikben dynamitot hordanak.

Elszáradt oláhokat a „Gaz.” nem ismer, már t. i. a milyen szerinte Mihálha László máramarosmegyei alispán, kir. tanácsos. A románok nem engedik megharaptatni magukat a magyarosítás kigyója által; ha áldozni akarnak, tegyék saját kulturájokért s őrizkedjenek fejekre zúdítani a román nemzet átkát. — Zöld Gazeta: román nemzet átká!

Tanügy. Trefort vallás és közokt. magyar kir. miniszter ur a „Jó könyvek”-ből ezer darabot küldött Brassó megye kir. tanfelügyelőjéhez, hogy azokat az iskolai könyvtárak és jó tanuló gyermekek között az állami, községi és felekezeti iskolákban ingyen osszsa szét. Megtörtént s e helyen is halás köszönetünket fejezzük ki ő nagyméltóságának ezen kiváló kegyéért.

A zalatnai aranyrablás. Pénteken reggeli 4 óráig 27 rablót fogtak el. Az erőiesen folytatott vizsgálat messzeágazó rabló szövetkezetet fedezett föl. A vizsgálat eddigi folyama még egy század katonaságnak Vulkajra való kirendelését tette szükségessé. Az őszi oláh zavargások miatt Magyarigenben állomásozó század gyalogságot rendelték oda.

Sikkasztás egy takarékpénztárnál. Reichenbergből távirják: A reichenauai takarékpénztár — Reichenau szász határváros Zittan közelében — megvizsgálásánál nagy sikkasztás nyomára jöttek rá. Egy hivatalnok 200,000 márkát sikkasztott és eljártatta a börtönbe. Már el is fogták és átadták a törvényszéknek. A kár a községet terheli, mert a községi takarékpénztárnál a község felelős a betétekért.

Négy leányt szült Angliában Aeverleyben, a mul szerdán Gruld asszony. Mind a 4 csecsemő egészséges.

Törvényszéki csarnok. A brassói királyi törvényszéknél 1886. márczius 13-án tartandó nyilvános polgári ülésben előadatik: Sának Jánosné és társának, Pari Jánosné ellen végrendelet érvénytelenítése iránti pere. —

Ingatlanok bírói árverezése.

Ó-Tohán község irodájában 1886. márczius 15-én d. e. 9 órakor Dobasiu al. Niculae-nak ingatlanai 300 frt. becsár kikiáltási ár mellett az árverést a zernesti kir. járásbíróság kiküldöttje fogantositja.

Uj-Tohán község irodájában 1886. márczius 16-án d. e. 9 órakor Surdu luon-nak ingatlanai 184 frt. 50 kr. kikiáltási ár mellett, az árverést a zernesti kir. járásbíróság kiküldöttje fogantositja.

Közigazdaság.

Brassói piaci jelentés.

Márczius 12-ikéről.

— Zikéli Henrik jelentése. —

Buza, legszebb 7 frt 30 kr. közép 6 frt 50 kr. Rozs, legsz. 4 frt 20, köz. 3 frt 50 kr. Árpa, legsz. 2 frt 50 kr, köz. 2 frt 10 kr. Kukoricza erdélyi 3 frt. 40 kr, romániai 3 frt 20 kr; babótakarmány 4—5 frt; zab legsz. 2 frt 20 kr, köz. 1 frt 90 kr; lencse (szép zöld) legsz. 8 frt, köz. 6 frt bab 4 frt 50 kr, kendermag, 5 frt, lenmag 10 frt; aszalt szilva 6 frt — hekloliterenként.

A vásár gyengén volt látogatva, a gabona gyorsan talát vevőkre.

Szarvasmarha felhajtása e héten mintegy 80—100 darabra szorított. Igavonó ökrök — nagyra növe — páronként 120—230 frttal, tehének 20—25 frttal s borjúk — fiatalok — 4—12 frttal keltek el. Sertések kövérek s félhúsosak — élve — 100 kilóként 30—34 frttal — 20 kiló szabadsúlylyal, — levágva 30 frttal szabadsúly nélkül keltek el.

Tenyézsértések nagy keresletnek örvendtek, 3 hónaposok vásároltattak darabonként 4—6 frttal.

Ludak — kövérek — páronként 5—7 frt, soványok 4 frt; pulykakakas (darabja) 3—4; tyúk 2 frt; — tyukok s csirkék 80 krtól 1 frt 50 krig páronként; kacsák teljesen hiányoztak. Tojás 70 darab frtjával. Bárány 3 frt 50 kr. — 5 frt.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Szterényi József.

HIRDETMÉNYEK.

Szám 925/1886.

(103) 1-3.

Pályázati hirdetés.

Szent-ágothai járásához tartozó Nagysink mezővárosban az állatorvos állomása üresedésbe jött, melynek következtében a pályázat ezzel hirdettetik ki, miszerint pályázni kívánok a képességi, az eddigi szolgálati okmányait, — az államnyelven kívül a többi nyelvek jártasságát, valamint az erkölcsi bizonyítvány és a keresztlevél folyó hó 31-ig bemutatni kötelesek.

Ezen állomással következő jutalmazások, melyekhez Nagysinken kívül ezen járás felső rész községei is járulnak, össze vannak kötve

- 1.) évi fizetés 400 frt.
- 2.) évi lakbér 50 frt.
- 3.) hivatalos és magán kiszállásokért az ingyen fuvar mellett napidíj czímén 1 frt. 50 k.
- 4.) ezenkívül minden beteg látogatásért külön 20 k.
- 5.) a faizási jog mint a többi nagysinkai polgárok.

Szent-ágotha, 1886. évi márcz. 6.

A járás szolgabírája,
Soháser.

Sz. 365/1886. tkkv.

1-1 (104)

Árverési hirdetményi kivonat.

A közhalmi királyi járásbíró, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy közhalmi lakos *Jekeli Adolf* végrehajtónak pálosi *Sata Christiana* végrehajtást szenvedő elleni 148 frt 50 kr. tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a közhalmi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság.

ben a közhalmi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság, a pálosi 35. számú telekkönyvben A + 1. rendszámú 60. és 61. helyrajzi számok alatti felerészben végrehajtást szenvedett s felerészben a Saite Jakab pálosi lakos nevére bejegyzett egész belsőre 175 frtban megállapított kikiáltási árban az 1881. évi 60. törv.-czikk 156. §-ának d.) pontja értelmében, valamint végrehajtást szenvedettnek a pálosi 34. számú telekkönyvben A + 2-26. rendszám alatt felvett ingatlanokból felerészre 407 frtban megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi május hó 3-ik napján délelőtt 9 órakor Pálos község irodájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10°/o-át készpénzben vagy az 1881. évi LX. törv. czikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333 szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában, kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. törv.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Köhalmomban, 1886. február 20.

A közhalmi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság.

Dr. Iszekutz.
kir. albiró.

500 aranyat

fizetnek annak, a ki

Dr. Greensill salicyl-sav-szájvizének

(egy palack ára 40 kr.) használatánál valaha ismét fogfájást kap, vagy szája szaggal bír. — Dr. Greensill fogszepe, a szájviz után használandó, a fogakat vakító fehérré teszi. Ártalmatlanságért kezesség. — Ára 40 kr. Kapható gyógytárakban, illatszerekéknél s jobb fodrászoknál.

Dr. Greensill Róbert, tanár Párisban.

Főraktár: Török József gyógyszerésznél Budapesten, király-utca 12. sz.; Brassóban: Kropácsy Ferencz urnál (nagy-utca 486. sz.) (99) 2-20

Alkalmi bevásárlás

KOVÁSZNAI és KERESZTESY

NŐI DIVAT ÉS KÉSZ ÖLTÖNY-TERMÉKBEN

Brassó, főté.

A raktári készlet egy részét tartalmazó női divat-ruhakelmék, ugymint: beige, loden, feulec, cachimirok, mosó creton, satinok, flanellek és posztók, ugyszintén esőköpenyek és felsők a közeledő

— tavaszi évadra —

bel- és külföldre tett nagy megrendeléseink következtében és helyiségünk kis kerete miatt igen előnyös áron adatnak el.

(79) 8-*

Pontos kiszolgálás.

(90) 4-6

Zsigmond Áron

fűrészbő, *

a ki 9 évig mint szabász működött t. SCHWARZE és BARTHA urak üzletében,

teljesen új szabó-üzletet

nyitott

Brassó, klastrom-utca 8. sz. alatt.

Raktáron lesznek a legújabb divatu *brünni*, *angol* s *francia szövetek*, nemkülönben a *brassóiak* is.

Kitűnő szabás, gondos munka s olcsó árak által igyekezni fog a n. é. közönség minden-nemű igényeit kielégíteni, — csak kéri kegyes pártfogását.

Vidéki megrendelések pontosan és gyorsan eszközöltetnek.

Kitűnő szabás.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár - Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

Brassó, ALEXI könyvnyomdája

Elismerési oklevél.

1873.

Bécsi világkiállítás

BEER J. unokaöcsse

butorgyári raktára

Brassó, nagy-utca 526. sz.

ajánlja gazdagon felszerelt raktárát kizárólag jól, rendesen s gondosan dolgozott butorokban a legolcsóbb árak s biztos kezesség mellett.

Ugyanitt diófa s egyéb tönkök vásároltatnak. (87) 6-20

Az

„EQUITABLE”

életbiztosító társaság New-Yorkban.

Alapított 1859-ben.

Biztosítási tőke	1884. decz. 31-én	788.993,384 frt.
A társaság vagyona	„ „ „	148.312,910 „
Nyeremény tartalék	„ „ „	26.733,223 „
Az 1884. évben kötött új biztosítások		
összege		216.436,495 „

Az egész nyereség a biztosítottak közt osztatik szét.

Minden kötvény három év múlva megtámadhatatlanná válik.

Magyarországi vezérképviselőség:
Budapest, Andrassy-út 12.

(88) 6-10

Fővárosi hitelszövetkezet.

Intézetünk üzletészjegyeire (110 frt) úgy Budapesten az igazgatóságnál, mint vidéken az erre felhatalmazott képviselőségeknél folyton elő lehet jegyezni. A tagok **50-1000 forintig**, kedvező feltételek mellett, **személyes hitelre is**, melynek művelése az intézet egyik főczélja (váltó és jótálló nélkül) csekély, minden 100 frt után csupán

heti 50 krral törleszthető kölcsönt

nyerhetnek, 6%-os kamatra, úgy hogy az öngondoskodásnak ez a módja minden keresetképes és elfogadható hiteli egyénre (nőkre nézve is) előnyös és ajánlatos.

Bővebbet a képviselőségeknél vagy az igazgatóságnál, (VIII. ker., Főherceg-Sándor-utca 32. sz.), hol egyszerű levélbeli kérészközlésre részletes felvilágosítások készséggel adatnak.

Budapest, 1886. február hóban.

(69) 4-5

Az igazgatóság.

Huzás már jövő Hóban!

Kincsem 1 ft 11 sorsjegy 10 ft
Sorsjegy 1 ft 11 csak 10 ft

Főnyeremény készpénzben

50.000 ft

10.000 ft, 5000 ft 20% lev. || 4788 pénznyeremény.

A magyar lovar-egylet sorsjegy-irodája: Budapest, váci-utca 6. sz.

Sorsjegyek kaphatók a „Brassó” kiadóhivatalában.